

Nhớ Bạn Ta: Nguyễn Văn Tùng

Mới đầu tháng 11 mà buổi chiều đã âm u. Trên bầu trời mây xám chằng chịt đó đây, mùa thu mang một tí hơi lạnh về từ hướng bắc. Thỉnh thoảng một cơn gió từ đâu đó thổi qua đám lá vàng úa khiến chúng rơi lả tả trên bãi cỏ cũng đã bắt đầu quắt queo khô khốc. Lá đã đổi màu trên mấy cây anh đào và rơi nhiều, có lẽ chỉ vài tuần nữa là trên cây chẳng còn chiếc lá nào để chờ hết mùa đông sẽ đâm nụ nở hoa. Đó là dấu hiệu cho biết mùa đông ở đây sắp tới với những ngày lạnh buốt não nề đến nhức nhối đối với cư dân thành phố. Cách đây hai hôm mình lôi từ tủ áo quần ra một mớ đồ ấm đặt dồn vào một góc, chuẩn bị cho những ngày lạnh lẽo sẽ kéo dài trước ngày Lễ Tạ Ơn cho đến tận tết âm lịch. Mình cũng không quên soạn riêng vài món áo quần ấm đặc biệt “chống lạnh” để vào rừng trong 3 ngày trại Hướng Đạo mùa đông truyền thống một tuần trước lễ Tạ Ơn.

Mình trở vào nhà, vừa ngồi trước màn ảnh truyền hình thì nghe điện thoại reo. Lê Mạnh Trí từ San Diego gọi. Sau mấy tiếng “khỏe không? khỏe không?” Trí hỏi: nghe tin gì chưa? Chưa nghe. Tin gì? Nguyễn Văn Tùng đã mất! Lúc nào? Một giờ trưa hôm qua, 2 tháng 11. Ai cho tin? Người quen. Có thêm tin gì không? Không! Có cáo phó chưa? Không có...Mình hỏi Trí dồn dập mấy câu nhưng chàng ta cũng chỉ ú ớ vậy thôi chứ chẳng biết gì hơn. Trí bảo mình báo tin lên Anh Đào cho bạn bè cùng biết. Báo tin là chuyện quá dễ nhưng chẳng lẽ chỉ viết mấy chữ...Nguyễn Văn Tùng mất lúc 1 giờ ngày 2 tháng 11 thôi sao. Có dặn Trí hỏi bạn bè để biết thêm tin tức, đặc biệt phải có một bảng cáo phó để theo đó mà viết lời phân ưu chia buồn.

Cái đầu già của mình bắt đầu làm việc: Trước cơn bão Katrina tháng 8 năm 2005 mình và một vài bạn cùng lớp có liên lạc chuyện trò với Nguyễn Văn Tùng. Tùng ở Louisiana, nếu mình nhớ không lầm thì tại thành phố New Orleans. Khi cơn bão Katrina đánh vào Louisiana và dân chúng di tản, đa số là chạy sang thành phố Houston, mình có đến một số trung tâm tạm trú cho người tị nạn, đặc biệt là ở các nhà thờ vì mình biết Tùng là người Công giáo. Mình còn ghé đến các tụ điểm giúp đỡ người di tản với ý định may ra gặp Tùng trong số những người này. Mình liên tục gọi điện thoại cho Tùng nhưng không được. Sau khi bão chấm dứt và dân Louisiana trở về mình tiếp tục gọi nhưng vẫn không được, hỏi Trần Quốc Tôn và Ngô Văn Hồi ở San Jose xem có biết tin tức của Tùng hay không thì hai anh chàng

này cũng mô tê chẳng biết gì hơn mình, sau đó Trần Quốc Tôn lại cho biết Tùng bị stroke, mình gặng hỏi ai cho tin và nếu được thì xin số điện thoại của Tùng nhưng sau đó cũng là im lặng. Thời gian trôi qua, thỉnh thoảng chúng tôi gặp nhau có nhắc đến Tùng qua những câu chuyện với bạn bè. Biết Tùng sau khi rời Đà Lạt đi không quân chứ chưa bao giờ gặp lại sau ngày xa mái trường Trần Hưng Đạo.

Mình và Tùng cùng ở trong đội banh của lớp, Tùng là tay đá ở hàng tiền đạo, chạy nhanh và thỉnh thoảng cũng ghi bàn thắng cho lớp. Ngoài Tùng còn có mấy tay đá banh cũng khá như Hà Văn Sơn tự là Sơn Xẻng, Lê Ngọc Vấn (tức Vấn Lùn), Nguyễn Văn Hay (tức Hay Cà Nà), Trần Đình Bút (tục danh là Bút Cự) và Nguyễn Hữu Nhu (tức Nhu Cai), trong đó Bút Cự là thủ môn bắt banh khá tốt và nhiều lần cho banh lọt lưới phe mình. Có hai điều mình nhớ nhất nơi Tùng là nụ cười rất tươi và chiếc T shirt chàng ta mặc. Tùng không tranh cãi hay gây gổ với bạn bè bao giờ, tính tình vui vẻ và luôn luôn có nụ cười gắn liền trên môi. Lúc đi học mình để ý thấy Tùng hay mặc áo T shirt cổ tròn, có những sọc ngang màu đen trắng mà thực ra khi qua Mỹ mới biết gọi đó là T shirt chứ ở Việt Nam dạo đó chẳng biết là áo gì và cũng chẳng thấy bán ở đâu. Nghiệm ra mới biết những chiếc T shirt mà Tùng thường mặc là mua ở trong chợ Đà Lạt nơi bán những “áo quần viện trợ”, sau 75 dân Sài Gòn gọi là đồ “Sida” tức là những áo quần của những người bị bệnh Aids ở Mỹ thảy ra và không biết bằng cách nào mà chúng tràn ngập trên các đường phố Sài Gòn một dạo. Mình cũng có nhiều lần vào chợ Đà Lạt tìm mua mấy chiếc quần rộng thùng thình mang về và nhờ thợ may sửa lại để mặc, thấy cũng OK lắm! Vì Nhà Tùng ở khu địa dư nên nickname của chàng ta là “Tùng Địa Dư” (tên này đẹp! chả bù với những tên như Phổng Tịt, Nhu Cai, Đức Cống, Hào Nghiện, Hùng Việt Cộng...). Dĩ nhiên mình cũng có một nickname do các bạn đặt là Châu Đen...nghe không đến nỗi ẹ cho lắm! Sau năm 1963 Tùng và một số bạn khác theo nghiệp đao binh. Tùng vào không quân khóa 63D cùng với Trần Ngọc Thạnh, Phan Văn Dũng...còn Nguyễn Kinh Hiệp vào khóa 64 A đầu năm 1964.

Khi nhận được tin từ Lê Mạnh Trí, mình nghĩ cách phải “tìm cho ra manh mối” nên viết ngay một email gửi cho Trần Ngọc Thạnh ở Cali và Nguyễn Kinh Hiệp ở Massachusetts. Thạnh trả lời: *“Tùng là bạn cùng khóa với mình và cùng phi đoàn đầu tiên với anh Quy và Nguyễn Kinh Hiệp phi đoàn 211 ở Tân Sơn Nhất”*. Tiếp theo Thạnh forward một email trong đó mấy anh em bên không quân cùng đơn vị với Tùng cho biết một số chi tiết như *ngày 10 tháng 11 phát tang, lễ phủ cờ, ngày 11 tháng 11 lễ tại nhà thờ và an táng tại nghĩa trang gần bên mộ của vợ*. Thì ra vợ của Tùng cũng đã mất!

Trong email mà Thạnh forward cho mình thấy có mấy địa chỉ email của mấy anh bên không quân đang lo tang lễ cho Tùng, sau đó biết thêm Tùng là thiếu tá không quân, ngoài 3 người con (hai gái một trai) gia đình Tùng không có thân nhân nào cả, hai cháu sống ở New Orleans và một cháu thì ở xa. Mình bèn mạo muội gửi một email đến cho hai anh Vương Minh Dương và Huỳnh Thông Thái để xin hai anh cho biết tin về tang lễ của Tùng. Hai anh chưa kịp trả lời, mình lại thấy trên email có số điện thoại của anh Vương Minh Dương nên gọi ngay cho anh Dương. Anh Dương ở thành phố Irving, Texas. Anh hứa sẽ cho mình thêm chi tiết tang lễ và giới thiệu mình với anh Nguyễn Anh Toàn ở Louisiana là người đang trực tiếp lo tang lễ cho Tùng. Mình mừng quá và báo cho Trần Ngọc Linh biết. Linh bảo mình kêu gọi anh em THĐ 63 đóng góp để thực hiện vòng phúng điếu. Mình đã nhờ anh Nguyễn Anh Toàn và anh vui vẻ nhận lời. Công việc tạm ổn và thấy trên diễn đàn Anh Đào Phạm Bá Đức đã đưa lên Phân Ưu. Phần anh Vương Minh Dương sẽ lái xe sang New Orleans vào ngày 8 tháng 11 để dự tang lễ. Cảm ơn anh Huỳnh Thông Thái, anh Vương Minh Dương và anh Nguyễn Anh Toàn, cảm ơn Trần Ngọc Thạnh. Mình rất cảm kích tấm lòng của các anh về tình đồng đội.

Tối ngủ thức giấc mình bỗng nhớ trong mớ hình ảnh cũ mèm của mình có một số hình lúc còn học ở Trần Hưng Đạo, mình còn nhớ rõ là Tùng có mặt trong trong chuyến leo Núi Bà năm học đệ tam. Mình vội vã rời giường, mò lên lều lục lạo đống ảnh cũ trắng đen, chưa đầy một phút mình đã tìm ra tấm ảnh có Tùng, mình lục tiếp và tìm thấy thêm một tấm nữa. Đó là ảnh chụp trên đỉnh Núi Bà. Lật phía sau ảnh thấy có ghi, chữ của mình như sau: *"Ngày 18 – 12 – 1960, trên đỉnh núi Langbian, đệ tam 59-60"*. Trên tấm thứ hai đề: *"Leo lên đỉnh Langbian niên học 1959-1960 với giáo sư Nguyễn Hạnh Tâm (GS toán). Vậy là mình và Tùng cũng có chút kỷ niệm vui của một thời..."*

Hình trái đứng từ bên trái: Phạm Văn Ty, Nguyễn Minh Lâm, Trương Văn Hoàng, Hà Văn Sơn, Nguyễn Văn Tùng (T shirt sọc ngang), Giao(?), Phạm Văn Đức (con thầy Phúc) Trần Đình Bút, Đào Văn Bình, Nguyễn Hàm. Ngồi từ trái: Phạm Văn Hào, Lê Ngọc Vấn, Hoàng Kim Châu, Nguyễn Văn

Hay, Nguyễn Văn Hiến. Hình bên phải thấy có Nguyễn Tiến Đức (phía sau Giao?), Nguyễn Thế Sanh (đội mũ, áo trắng sau cùng góc phải)

Hôm nay là ngày 11 tháng 11, cử hành tang lễ cho bạn ta Nguyễn Văn Tùng do anh em đồng khóa không quân phụ trách từ A đến Z. Mình có gửi email cảm ơn các anh bên không quân, tiếp sau đó mình nhận được tấm ảnh chụp vòng hoa tưởng nhớ do anh Vương Minh Dương gửi kèm theo lời nhắn: “Đám tang vừa xong, rất cảm động...”. Thế là bạn ta đã vĩnh viễn nằm trong lòng đất nơi xứ người. Xin các bạn cùng cầu nguyện cho linh hồn Nguyễn Văn Tùng sớm về Cõi Vĩnh Hằng.

Trở lại chuyện các bạn ta. Trần Ngọc Linh ở Thung Lũng Hoa Vàng là người phổ biến tin bạn Nguyễn Văn Tùng ra đi nên các Cụ bên đó có một buổi họp mặt vào trưa thứ năm, ngày 9 tháng 11, trước là để bàn chuyện gửi vòng hoa phúng điếu, hai là để nối lại “mối dây bạn bè” lâu nay đã bị bỏ quên, mạnh nhà ai nấy ở, cơm ai nấy ăn, cà phê ai nấy uống...chứ không còn thường xuyên họp mặt như ngày xưa ngày xưa nữa. Có mặt hôm đó thấy có Trần Quốc Tôn, Trần Ngọc Linh, Ngô Văn Hồi, Phan Văn Dũng, Lê Đô và Nguyễn Viết Giáp (anh này mình chưa có dịp gặp). Sau đó Trần Quốc Tôn có gửi mấy tấm hình với dòng nhắn như sau: “Mời chiêm ngưỡng dung nhan bạn bè ngày nào. Đây là thành phần sơ khởi – trong tương lai sẽ có nhiều hội viên THĐ 62/63 tham gia. Bravo các bạn già...”

Nhìn vào hình thấy có đầu bạc đầu đen (nhuộm!) nên có mấy câu song thất lục bát:

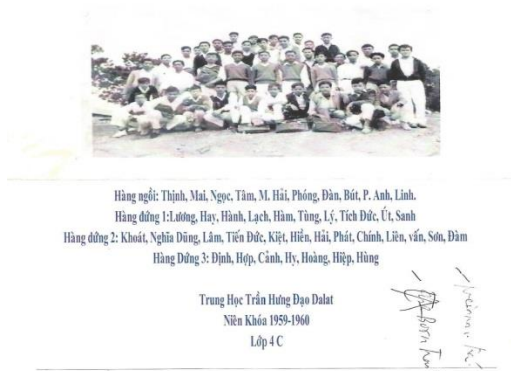
Nhìn hình rõ Trần Linh đầu bạc
Hồi họ Ngô lác đác muối tiêu
Dũng Phan tóc mướt bao nhiêu
Trần Tôn tóc cũng phiêu phiêu bành bồng
Lê Đô sợi râu rong như trước
Nguyễn Giác thì sau trước chữa già
Trong hình vắng mặt bạn ta
Nguyễn Xuân Tân mãi ta bà nơi đâu?

Tám câu thơ gửi đi tức thì có 10 câu thơ gửi lại. Tác giả là Trần Ngọc Linh. Thơ rằng:

Trần Linh tóc bạc lâu dzồi
Ngô Hồi thì mới vào đời muối tiêu
Dũng Phan tóc mướt chẳng nhiều
Tôn eo thì cũng xiu xiu như không
Lê Đô chống đả cầu bông
Anh chàng mới gặp cũng mong chữa già
Còn những mặt chữa có dza
Xuân Tân đi Nhật, nhiều cha đi Tàu
Dù cho trôi nổi nơi nào
Khi tới hẹn cũng bời phao mà dzìa

Thế đấy! Các bạn ta gặp mặt là vui vẻ râm rang chuyện trò. Cứ thế mà tiếp tục cho vui những tháng ngày còn lại. Bạn nào ra đi trước, ta chia buồn...Bạn nào còn du dương với đời, ta chung vui. Mong Câu Lạc Bộ THĐ 62/63 sớm ra mắt tại Thung Lũng Hoa Vàng như lời của Trần Quốc Tôn.

Châu Black
Texas

Các bạn,

Hôm nay, ngày 15 mình nhận được một số hình ảnh từ anh Vương Minh Dương vừa về từ Louisiana sau khi dự tang lễ của bạn Nguyễn Văn Tùng (anh Dương ở thành phố Arlington, Texas). Xin gửi đến các bạn.

